

I

SARAY

Bir zamanlar
Yoktu hiç
Ölmüş bir tanıdığım
Bırakın hayaleti.

-JAIME MANRIQUE, "Hayaletler ve Yaşayanlar"

Saray'a geldim çünkü bulmak istediğim adamın burada bir odası vardı. Eşikte duruyordu, kapının kasasına yaslanmıştı, zayıf demek yetmez, iskelet gibiydi; dudakları büzüşmüş ve çatlamıştı; yüzünün derisi kafatasının üstünde gerilmişti. Onu yatağına götürdüm, yattığı yerden bana baktı, nazik ama yabani. Gözleri hayat doluydu, sanki ruhu bedenini terk edip orada, parlak ve cam gibi irislerinde, süt gibi bembeyaz aklarında yoğunlaşmıştı. Sesi mistik olsa da güçlü ve anlaşılırdı ve konuştuğunda da hiçbir tikanıklık, vızıltı ya da zihin karışıklığı yoktu (yani son saatlerde deliryuma girip saçmalamaya ve edebi alıntılar yapmaya başlayınca dek). Ona kalacağımı ve ne kadar sürerse sürsün hemşirelik yapacağımı söyledim. Aslında gidecek hiçbir yerim yoktu ve ikimiz de bunu gayet iyi biliyorduk. Juan onun ölümünden sonra Saray'da kalıp onun odasını devralmam konusunda ısrar etti. Bir zamanlar onu tüketen projeyi bitirmemi istedi, onunla aynı soyadını paylaşan bir kadının hikâyesi. Bayan Jan Gay. "Gel," dedi göz kırparak "bunu yapacağını göstermek için annenin ellerini sık." Bu hatırlayamadığım ünlü bir sahneye göndermeydi, şaka değildi. Ellerini tuttum, tüm eklemlerini ve parmak kemiklerimi avuçlarıma içine aldım. Ölüme yaklaşmıştı ve ona her konuda söz verebilirdim.

“Sözümü tutmaya hiç niyetim yoktu. Ama nasıl oldu bilmiyorum, kafam hayaller içinde yüzmeye başladı... Bu neredendi?”

“Bilmiyorum Juan, ama ben sözümü tutacağım. Tutmaya niyetim var.”

“Herkes başka başka isimlerle anıyor onu,” dedi. “Yahn, Jan, Helen. Kutsal Peri, Erdem Ana. Arada Kalan Babamız.”

.....

[Redacted text block]

ama birçok eşcinsel, erkeklerle sürekli mahrem birlikteliğin sertliğine dayanamaz.

[Redacted text block]

Her şeyimi büyükşehre kaptırdıktan sonra, son paramla, yapayalnız kendimi Saray'a attım. İşim yoktu, ne akademik derecem vardı ne de köklü bir ailem, oyun için yaratılmış¹ değildim, beni destekleyecek bir erkek de yoktu. Batıya giden otobüse bir bilet aldım, binlerce kilometre ve günlerce uzaktaki bir küçük şehre, Juan'ın sığındığını düşündüğüm yere. Kıyafetlerimle dolu silindir şeklinde tek bir bez çantam vardı. Saatler boyunca yağla kaplı camda manzaranın değişmesini seyrettim. Gömleğimin kolunu kullanarak camı temizlemeye kalkınca, merceğe vazelin sürülerek çekilen eski Hollywood yakın planları gibi bir hale efekti yarattım. İşte ben, yansımda burnum yarasız, siyah buklelerim yatışmış, her bir yüz hattım yumuşamış halde.

Yol boyu birçok otobüs ve şoför değiştirdik, bir tanesi çekici bir adamdı, kahverengi, iri yarı. Gülen gözleri dikiz aynasında ışıldıyordu ve her durağı samimi bir neşeyle anons ediyordu. Koltuklar boşaldıkça arkadan öne doğru geçerken buldum kendimi, yaklaştım, yaklaştım

¹ Bourdieu'nun "feel for the game" kavramına bir gönderme yapıyor. (ç.n.)

sonunda onun hemen sağına, birazcık arkasına, parmak eklemlerinin yanından fışkıran kılları görebilecek kadar yakınına geldim. *Gör bak, dedi, Big Muddy'yi² geçmeden bir durak önce bütün otobüs boşalacak.* Ve durağa geldik, herkes indi, köprüyü sadece ikimiz geçtik. Nehir genişti, coşkuyula akıyordu, gerçekten çamurluydu, sütlü kahverengiydi, bana Paskalya tatillerini ve folyoya sarılmış, donuk, şekerleme gözlü tavşanları hatırlattı. Nereye gittiğimi sordu, söyledim, *Seni oraya götüren ben olmayacağım,* dedi. Sonra tavrı değişti, rolden çıktı, binenlere sadece başıyla selam verdi. Yeni şoför -solgun benizli, çok bilmiş- gelince korkmadım ama cesaretim azaldı. Ürperdim. *Aşıkla-rın buluşmasıyla sonlanır seyahatler³,* dizesi oynuyordu kafamda ama bu korkunç sözü nereden aldığımı çıkaramıyordum, bir kitap mı, film mi, ninni mi? Tekrar arka tarafta bir koltuğa geçtim. Ondan sonraki duraklarda binenler farklı türde insanlardı – bana egzotik, karasal ve kıydan uzak geldiler- ve sonra manzara ciddi olarak düzleşti, görünebilir ufuk her yöne doğru uzadı, gökyüzü büyüyüp kubbe gibi oldu ve sonsuza dek çöle bakabileceğimi, bu yeni toprak pigmentlerinden -en azından benim için yeni- pembeler, bakır tonları, kum ve kilden asla bıkmayacağımı fark ettim.

Sabah erkenden vardık, otostop çekerim umuduyla indim ama pek araba geçmiyordu. Saatlerce bir meskit ağacının yanında dikildim. Zaten bir işe yaramayan gölge, öğle güneşiyle birlikte tamamen ortadan kayboldu ve boğazıma toz doldu. Yanımdan şimşek gibi geçen on beşinci arabayı saydığımda umutsuzluğa kapılmak üzereydim ama sonra stop lambalarının ışığı ve çakıl taşı kaplı cebe giren lastik-

² “Big Muddy” sözü “Büyük Çamurlu” anlamına gelir, Missouri Nehri için kullanılır. (ç.n.)

³ Shakespeare, *On İkinci Gece, Bölüm 2 Perde 3.* (ç.n.)

lerin çıtırtısı geldi. Avrupalı turistler, bir çift. *Pek tehlikeli birine benzemiyorsun*, dedi adam. Beni gideceğim yere kadar götürmeyi teklif etti. Kadın kaşlarını çatmıştı, kavga etmiş olduklarını ve beni de mevzuyu dağıtmak için aldıklarını anladım, biraz sohbet ettim ama çok geçmeden kadın sessiz ve suçlayıcı bir yabancı dilde, tartışmalarına kaldığı yerden devam etti, ben de manzaraya geri döndüm.

Ve devam ettik, Saray'ı bulmak için, Juan'ı bulmak için, çölün iyice içine doğru ilerledik, daha da küçük bir şehre, hatta bir köye girdik ve sonunda onu buldum: kapı ağzında duran bir iskelet.

Başka bir hayatta, Juan ve ben birbirimizi sadece on sekiz gündür tanıyorduk, neredeyse on yıl öncesinden, on yedi yaşımdan. O zaman bile, zihni zehir gibi, dikkati son derece yoğun olsa da kendini güçsüz hissediyordu. O dönemde, büyükannemle büyükbabam hâlâ nispeten gençtiler, ellilerinin sonlarındaydılar, yaşlılarla hiçbir tecrübem yoktu; Juan'ın yaşlı olduğunu düşündüğümünden, kollarındaki ve ellerindeki benek benek olmuş kuru deri, dudaklarının ve gözlerinin köşesindeki envai çeşit kırıksıklık beni geriyordu. "İhtiyarlığım," diyordu Juan. "Gençlik ve güzelliğe yapılmış bir hakaret." Şaka yaptığını bilsem de tiksiniirdim, Juan'dan değil, soyut olarak yaşlılıktan. Kendi ergen bedenimin ihtiyarlığa teslim olup bozulacağını hayal etmek imkânsız geliyordu. O zamanlar, Juan'a bakıp şöyle düşüncüm: *Bu beden asla benim geleceğim olamaz.*